

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoKR/10/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115221066
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1115221066.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiány Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovič, v právnej veci žalobcu: Mgr. Peter Arendacký, Železničiarska 13, 811 04 Bratislava, IČO: 50 876 686, správca úpadcu M.I. Stav, spol. s r.o., Pezinská 2336, 903 01 Senec, IČO: 36 610 640, zast. JUDr. Peter Arendacký, advokát, Železničiarska 13, 811 04 Bratislava, proti žalovanému: R. W. R., I. XX.XX.XXXX, G. Z. L. J. XXXX/X, XXX XX M., Š. T. M., zast. Advokátska kancelária Mgr. Karol Haťapka, s. r. o., Vretenová 4, 841 04 Bratislava, IČO: 46 606 122, o odporovateľnosť právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 3Cbi/23/2015-200 zo dňa 06. decembra 2022, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 3Cbi/23/2015-200 zo dňa 06. decembra 2022 potvrdzuje.

Žalovaný má proti žalobcovi nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj „súd“) prvým výrokom zamietol žalobu žalobcu. Druhým výrokom priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % proti žalobcovi. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ust. § 132 ods. 1, § 150 ods. 1 a 2, § 151 ods. 1 a 2, § 153 ods. 2, § 187 ods. 1, § 191 ods. 1, § 215 ods. 1 a 2, § 217 ods. 1, § 218 ods. 1, § 470 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 3 ods. 1, § 9 ods. 1, § 23 ods. 1, § 199 ods. 9, § 57 ods. 1, 2, 3 a 4, § 58 ods. 1, 2 a 3, § 62 ods. 1 a 5 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii (ďalej len „ZoKR“).

2. V rozhodnutí uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal vydania rozsudku, ktorým súd určí, že kúpna zmluva uzatvorená medzi úpadcom a žalovaným, predmetom ktorej bol prevod samohybného stroja MANITOU MT732, EČV: M., za kúpnu cenu 9.000 EUR, je v konkurze vedenom na Okresnom súde Bratislava I, pod sp. zn. 2K/19/2014, voči konkurzným veriteľom právne neúčinná. Ďalej sa domáhal určenia povinnosti žalovaného zaplatiť do všeobecnej konkurznej podstaty úpadcu sumu 10.000 EUR.

3. Súd pri skúmaní základných podmienok úspešnej odporovateľnej žaloby konštatoval, že žaloba bola v prejednávanej veci podaná správcom úpadcu v zmysle § 57 ods. 1 v spojení s § 62 ods. 5 ZoKR. Pasívna vecná legitímácia žalovaného, ktorý s úpadcom odporovateľné právne úkony dohodol, vyplýva z § 62 ods. 1 ZoKR. Zároveň pre uplatnenie práva odporovať sporným právnym úkonom bola zachovaná prekluzívna lehota jedného roka od vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu v zmysle § 57 ods. 2 ZoKR.

4. Súd ustálil, že v prejednávanej veci žalobca náležite nespĺnil povinnosť tvrdenia a nadväzne ani neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k naplneniu všeobecných predpokladov odporovateľnosti právneho úkonu podľa § 57 ZoKR. Pokiaľ išlo o preukázanie existencie právneho úkonu týkajúceho sa majetku dlžníka v zmysle § 57 ods. 1 ZoKR, žalobca v konaní predložil kúpnu zmluvu. Zo strany žalobcu však nebola v konaní náležite splnená povinnosť tvrdenia a nadväzne ani nedošlo k uneseniu dôkazného bremena vo vzťahu k naplneniu ďalšieho všeobecného predpokladu odporovateľnosti právneho úkonu, a to k ukráteniu uspokojenia prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka v zmysle § 57 ods. 4 ZoKR. Žalobca vo svojich vyjadreniach konštatoval existenciu veriteľov (Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., Union zdravotná poisťovňa, a.s., Dôvera, zdravotná poisťovňa, a.s.), ktorí budú ukrátení, avšak v tomto smere už nedoplnil stav majetku úpadcu v čase vykonania odporovateľného úkonu pre posúdenie tej skutočnosti, či vôbec mohlo dôjsť k ukráteniu týchto veriteľov, resp. či neexistoval majetok úpadcu postačujúci na úhradu pohľadávok týchto veriteľov.

5. Aj v prípade predloženia prihlášok veriteľov, tieto automaticky nepreukazujú úpadok dlžníka v čase účinnosti napadnutého právneho úkonu. V rámci rozhodujúcich skutočností vo vzťahu k uplatnenému nároku, tvrdenia žalobcu nesmerovali k preukázaniu tej skutočnosti, že v dôsledku uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi úpadcom a žalovaným došlo k takému zmenšeniu majetku úpadcu, že pohľadávky iných veriteľov, ktoré existovali v čase účinnosti odporovaných právnych úkonov a ktoré boli zároveň prihlásené v konkurze na majetok úpadcu, nemohli byť z majetku úpadcu v uvedenom čase uspokojené. V rámci skutkových tvrdení, odôvodňujúcich naplnenie podmienky ukrátenia, žalobca len v stručnosti poukázal na to, že majetok zaradený do súpisu konkurznej podstaty nestačí na úplné uspokojenie prihlásených pohľadávok. V tomto smere predložil súdu listinné podklady, z ktorých vyplýva, že ku dňu uzatvorenia kúpnej zmluvy existovali veritelia s celkovou hodnotou pohľadávok vo výške 33.262,68 EUR.

6. Z aktuálneho prehľadu majetku, ktorý správca do konania predložil vyplýva, že v prípade dvoch pohľadávok úpadcu v hodnote 39.932,40 EUR, ktorých súpisová hodnota je 1 EUR, titulom ceny za stavebné práce, stále prebieha speňažovanie. Žalovaný však v rámci konania nepreukázal konkrétny stav majetku úpadcu pred vykonaním odporovateľného právneho úkonu a po vykonaní odporovateľného právneho úkonu. Otázkou ukrátenia veriteľov podľa § 57 ods. 4 ZoKR, nemožno posudzovať vo väzbe výlučne na rozsah uspokojenia prihlásených pohľadávok veriteľov v konkurze z majetku úpadcu podliehajúceho konkurzu, ale je potrebné ju posudzovať vo väzbe na konkrétne majetkové pomery úpadcu v čase uskutočnenia, resp. účinnosti odporovaných právnych úkonov. Zo skutkových tvrdení žalobcu a ním predložených dôkazov nevyplývajú skutočnosti, ozrejmujúce stav majetku úpadcu v čase účinnosti odporovaného právneho úkonu a následne po uskutočnení odporovaných právnych úkonov z hľadiska ich dopadu na majetkové pomery úpadcu v čase ich uskutočnenia a na možnosť uspokojenia pohľadávok veriteľov úpadcu, ktoré existovali v čase uskutočnenia týchto právnych úkonov a ktoré zároveň boli prihlásené v konkurze na majetok úpadcu. Správca mal uviesť a preukázať hodnotu majetku úpadcu - dlžníka pred účinnosťou sporných právnych úkonov a pohľadávky veriteľov, ktorí by sa mohli z tohto majetku dlžníka uspokojiť a tiež, že majetok dlžníka po účinnosti odporovaných právnych úkonov už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov v dôsledku účinnosti odporovaných právnych úkonov, resp. že sa znížila miera uspokojenia pohľadávok veriteľov dlžníka.

7. Súd vzhľadom na nepreukázanie všeobecných predpokladov odporovateľnosti právnych úkonov podľa § 57 ods. 4 ZoKR žalobu v celom rozsahu zamietol, preto ďalej nepovažoval za potrebné zaoberať sa otázkou naplnenia ďalších predpokladov odporovateľnosti v zmysle uplatneného odporovacieho práva podľa § 58 ZoKR.

8. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % voči žalobcovi, keďže tento bol v plnom rozsahu úspešný.

9. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý uviedol, že odvolanie podáva v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), g) a h) CSP. Namietal, že súd pochybil, keď založil svoje rozhodnutie na argumente, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia (a následne dôkazné bremeno) o tom, že majetok úpadcu v čase uskutočnenia právneho úkonu nepostačoval na úhradu pohľadávok prihlásených neskôr do konkurzu. Žalobca toto tvrdenie počas konania uviedol a dokonca bolo v tomto smere aj vykonané dokazovanie. Zdôraznil, že ustanovenia právnych predpisov nešpecifikujú slovnú formuláciu, v akej má byť dané tvrdenie uvedené a nemožno sa

stotožniť s tvrdením súdu, že žalobca bol povinný uviesť stav majetku pred odporovaným úkonom a stav majetku po odporovanom úkone. Takáto podmienka by predstavovala prílišný formalizmus, pretože je logicky nepochybné, že rozdiel medzi majetkom úpadcu pred uskutočnením úkonu a majetkom úpadcu po jeho uskutočnení, je iba v rozsahu daného právneho úkonu. Inými slovami, pokiaľ správca uviedol stav (rozsah) majetku úpadcu „pri uskutočnení právneho úkonu“, jednoznačne tým definoval rozsah majetku aj bezprostredne pred aj bezprostredne po uskutočnení úkonu, pretože majetok nedotknutý právnym úkonom zostal nezmenený a zmena v rozsahu majetku v dôsledku právneho úkonu vyplýva priamo z tohto úkonu (a bola formálne tvrdená v súvislosti s ním).

Z uvedeného je zrejmé, že postačujúcou je i formulácia, pri ktorej správca uvedie ostatný majetok, ktorý úpadca pri uskutočnení úkonu vlastnil. Aj týmto tvrdením je potrebné považovať povinnosť tvrdenia ohľadne rozsahu majetku v intenciách ust. § 57 ods. 4 ZoKR za splnenú. V zmysle uvedeného, potom žalobca poukázal na skutočnosť, že na pojednávaní dňa 6.12.2022 bol vykonaný dôkaz výsluchom konateľa úpadcu, a to okrem iného práve aj za účelom zistenia rozsahu majetku v okamihu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu.

Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania, svedok bol žalobcom vypočutý k otázke, či mal úpadca nejaký iný majetok (než majetok, ktorý bol predmetom odporovaného úkonu) v čase, keď uskutočňoval odporovaný právny úkon. Svedok uviedol, že si spomína na 2 alebo 3 autá, ktoré boli následne v konkurze správcom predávané. Na iný majetok si nespomenul. Následne po ukončení výsluchu svedka, keďže z neho nevyplýval nijaký iný, dovtedy správcom nezistený majetok, správca výslovne uviedol, že pokiaľ ide o majetok, ktorý patril úpadcovi v čase uskutočnenia odporovaného úkonu, svedok ho v podstate uviedol celý, keďže iným majetkom úpadcu boli už iba 2 peňažné pohľadávky voči firme v konkurze, teda bez hodnoty, billboardový nosič a pohľadávka voči spoločnosti KVALSTAV s.r.o., pôvodne správcom zistená cca vo výške 29-tisíc EUR, avšak v súdnom konaní neskôr prisúdená len vo výške 418,70 EUR.

Skutočnosť, že súd tento prednes nezachytil do zápisnice na jeho relevantnosti nič nemení. Uvedeným spôsobom bol zo strany žalobcu špecifikovaný majetok úpadcu v okamihu uskutočnenia odporovaného právneho úkonu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalobca už skôr súdu predložil súpis majetku, ktorý bol v konkurze zistený. Preto pokiaľ správca uviedol, že majetok úpadcu v rozhodnom čase bol v podstate celý uvedený svedkom, a neuvedený zostal iba majetok pozostávajúci z dvoch pohľadávok voči spoločnosti v konkurze bez akejkoľvek hodnoty, billboardový nosič a pohľadávka voči spol. KVALSTAV s.r.o. (pri ktorej pre predídenie nedorozumení žalobca zdôraznil, že napokon bola súdom ustálená len vo výške 418,70 EUR), pričom všetky tieto uvedené majetkové hodnoty zodpovedali súpisovým položkám v zmysle predloženého súpisu, nie je možné konštatovať, že by žalobca neuviedol rozsah majetku v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu.

Žalobca teda v konaní ustánil a tvrdil rozsah majetku v rozhodnom čase, a preto konštatovanie súdu o neunesení bremena tvrdenia a následne dôkazného bremena, je nesprávne. Súd by v rámci konania nemal pristupovať k podaniam a prednesom sporových strán formalisticky, oddelene bez vzájomnej súvislosti a hoci pre súd je nepochybne vhodnejšie, pokiaľ sporová strana prednesie svoje tvrdenia určitým formálne uceleným spôsobom, musí poskytnúť súdnu ochranu aj v prípade, ak strana uvádza jednotlivé skutkové tvrdenia postupne a v rôznych formách (písomnej, ústnej), pokiaľ ich spoločný obsah napokon napĺňa zákonné požiadavky.

Poukázal aj na celkom zrejmú nesprávnosť argumentácie súdu, ktorý v súvislosti s vyššie uvedeným konštatoval, že „aj v prípade predloženia prihlášok veriteľov, tieto automaticky nepreukazujú úpadok dlžníka v čase účinnosti napadnutého právneho úkonu“. Samotné tvrdenie súdu možno považovať za správne, súd však opomenul, že žalovaný bol spriaznenou osobou úpadcu. V takom prípade sa úpadok dlžníka v čase urobenia právneho úkonu predpokladá zo zákona, ak sa nepreukáže opak (§ 58 ods. 2 ZoKR). V prejednávanej veci žalovaný nepredniesol žiadne tvrdenia a nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by vyvracali uvedenú zákonnú domnienku. Preto súd pochybil, ak vychádzal pri rozhodovaní z toho, že úpadca nebol v čase urobenia odporovaného právneho úkonu v úpadku.

Konštatoval, že v konaní bol preukázaný rozsah majetku v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu (4.040,70 EUR - hodnota bez úkonom dotknutého majetku), hodnota odporovaným úkonom prevádzaného majetku (19.000,00 EUR), hodnota protiplnenia (9.000,00 EUR), ako aj výška v konkurze prihlásených pohľadávok, ktoré existovali v čase uskutočnenia právneho úkonu (33.262,68 EUR).

Rovnako bolo v konaní preukázané, ako sa v konkurze speňažil majetok, ktorý vlastnil úpadcu v čase uskutočnenia odporovaného právneho úkonu a ktorý bol v konkurznom konaní speňažený (4.038,70 EUR). Z uvedených údajov nepochybne vyplýva, že odporovaným právnym úkonom došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov, nakoľko majetok, ktorý vlastnil úpadca v čase jeho uskutočnenia, nepostačoval už vtedy na uspokojenie pohľadávok prihlásených do konkurzu a existujúcich v čase uskutočnenia úkonu.

Preto pokiaľ odporovaným úkonom došlo k zníženiu rozsahu majetku, nepochybne tým došlo aj k zníženiu rozsahu uspokojenia pohľadávok konkurzných veriteľov. S poukazom na vyššie uvedené, je možné považovať rozsudok súdu prvej inštancie aj za nepreskúmateľný, resp. jeho odôvodnenie za arbitrárne, nakoľko súd sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal nielen s vyššie uvedeným prednesom žalobcu na pojednávaní dňa 6.12.2022 týkajúcom sa majetku úpadcu v rozhodnom čase, ale dokonca ani s vykonaným dokazovaním v tomto smere - výsluchom úpadcu. Pre úplnosť poukázal na skutočnosť, že súd odmietol vykonať žalobcom navrhnutý dôkaz - znalecké skúmanie ceny predmetu odporovaného právneho úkonu, a to s poukazom na nehospodárnosť jeho vykonania. Z odôvodnenia nie je možné presne ustáliť, v čom súd nehospodárnosť vykonania tohto dôkazu videl, pokiaľ by však mala byť založená na tom, že žalobca si ani len nesplnil povinnosť tvrdenia v tomto smere, išlo by s poukazom na vyššie uvedené o nesprávny postup súdu.

Vzhľadom na uvedené odvolateľ považuje rozsudok súdu za nesprávny a nezákonný a žiada odvolací súd, aby odvolaním napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, prípadne, aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň uviedol, že si uplatňuje nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti ani argumenty ako tie, ktoré uplatnil už pred konajúcim súdom, ktorý sa s nimi dostatočne vysporiadal. V odvolaní neboli uvedené žiadne nové skutočnosti, ktoré neboli prezentované a vyhodnotené už v prvoinštančnom konaní, nebolo odôvodnené údajne nesprávne právne posúdenie vecí a neboli predložené žiadne nové dôkazy. Konštatovanie osobného názoru žalobcu ohľadom vyhodnotenia dôkazov súdom, nezakladajú právny nárok na dôvodné podanie odvolania a zmenu rozsudku. Žalovaný sa k všetkým argumentom uvedeným v odvolaní vyjadroval už v prvoinštančnom konaní, súd sa tým riadne zaoberal, vo svojom odôvodnení ich riadne zhodnotil a odôvodnil, akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodnutí, ktoré žalovaný považuje za správne. Skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní žalobcu, nemožno považovať za porušenie či nerešpektovanie jeho práv.

Žalovaný zastáva právny názor, že napadnutý rozsudok je vecne i formálne správny a v konaní nedošlo k vadám, ktoré by opodstatňovali zrušenie napadnutého rozsudku. Vo zvyšku sa plne stotožňuje s argumentáciou prvoinštančného súdu. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Súčasne žiada, aby súd žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

11. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je preto potrebné potvrdiť ako vecne správne v súlade ust. § 387 ods. 1 CSP.

12. Odvolací súd sa v zmysle § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením vecí súdom prvej inštancie. Súd sa vo svojom rozsudku vysporiadal so všetkými argumentmi žalobcu, správne vyhodnotil vykonané dôkazy, preto na správnosť dôvodov uvedených v rozsudku odvolací súd v celom rozsahu odkazuje.

13. V odvolaní žalobca neargumentuje žiadnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré by mali za následok zrušenie daného rozhodnutia. Z konania pred súdom prvej inštancie i v odvolacím súdom iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty, nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci.

14. Podľa § 57 ods. 1 ZoKR, právne úkony týkajúce sa majetku dlžníka sú v konkurze voči veriteľom dlžníka neúčinné, ak im správca alebo veriteľ prihlásenej pohľadávky podľa tohto zákona odporuje. Veriteľ môže odporovať právnomu úkonu týkajúcemu sa majetku dlžníka, len ak správca v primerane lehote jeho podnetu na odporovanie nevyhovel.

15. Podľa § 57 ods. 2 ZoKR, právo odporovať právnomu úkonu zanikne, ak sa neuplatní u povinnej osoby alebo na súde do jedného roka od vyhlásenia konkurzu; právo odporovať právnomu úkonu sa považuje za uplatnené u povinnej osoby, len ak povinná osoba toto právo písomne uznala.

16. Podľa § 57 ods. 3 ZoKR, odporovať podľa tohto zákona možno aj právnym úkonom, z ktorých nároky sú už vykonateľné alebo uspokojené.

17. Podľa § 57 ods. 4 ZoKR, odporovať podľa tohto zákona možno len tomu právnomu úkonu dlžníka, ktorý ukracuje uspokojenie prihlásenej pohľadávky niektorého z veriteľov dlžníka.

18. Podľa § 58 ods. 1 ZoKR, právnym úkonom bez primeraného protiplnenia na účely tohto zákona je bezodplatný právny úkon dlžníka alebo odplatný právny úkon dlžníka, na ktorého základe dlžník poskytol alebo sa zaviazal poskytnúť plnenie, ktorého obvyklá cena je podstatne vyššia ako obvyklá cena plnenia, ktoré na jeho základe získal alebo má získať.

19. Podľa § 58 ods. 2 ZoKR, právnomu úkonu bez primeraného protiplnenia možno odporovať, ak spôsobil úpadok dlžníka alebo bol urobený počas úpadku dlžníka. Ak ide o právny úkon urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, úpadok dlžníka v čase urobenia právneho úkonu sa predpokladá, ak sa nepreukáže opak.

20. Podľa § 58 ods. 3 ZoKR, odporovať možno len tým právnym úkonom bez primeraného protiplnenia, ktoré boli urobené počas jedného roka pred začatím konkurzného konania. Ak ide o právny úkon bez primeraného protiplnenia urobený v prospech osoby spriaznenej s dlžníkom, možno odporovať tiež tým právnym úkonom, ktoré boli urobené počas troch rokov pred začatím konkurzného konania.

21. Podľa § 62 ods. 1 ZoKR, právo odporovať právnomu úkonu sa uplatňuje proti tomu, kto s dlžníkom odporovateľný právny úkon dohodol, v prospech koho dlžník odporovateľný právny úkon jednostranne urobil alebo kto z odporovateľného právneho úkonu dlžníka priamo nadobudol prospech.

22. Podľa § 62 ods. 5 ZoKR, právo odporovať právnomu úkonu môže správca alebo veriteľ uplatniť priamo u povinnej osoby alebo žalobou na súde; rozhodnutie súdu o určení neúčinnosti právneho úkonu je účinné voči všetkým účastníkom konkurzného konania. Nároky z neúčinného právneho úkonu môže v prospech podstaty uplatniť správca alebo veriteľ, ktorý odporoval právnomu úkonu.

23. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

24. Ako nosný dôvod odvolania žalobca uviedol skutočnosť, že súd pochybil, keď založil svoje rozhodnutie na argumente, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia o tom, že majetok úpadcu v čase uskutočnenia právneho úkonu nepostačoval na úhradu pohľadávok prihlásených neskôr do konkurzu. V zhode s názorom súdu prvej inštancie odvolací súd dospel k záveru, že žalobca síce uviedol zoznam veriteľov, avšak nedoplnil stav majetku úpadcu v čase vykonania odporovateľného úkonu, čo je nevyhnutné pre posúdenie skutočnosti, či mohlo dôjsť k ukráteniu veriteľov. Súd prvej inštancie správne poznamenal, že keby aj žalobca predložil prihlášky veriteľov, tieto nepreukazujú úpadok dlžníka v čase

vykonania napadnutého právneho úkonu. Žalobca v posudzovanej právnej veci nepreukázal, že by v dôsledku uzatvorenia kúpnej zmluvy medzi úpadcom a žalovaným, došlo k zmenšeniu majetku úpadcu, alebo že by pohľadávky, riadne prihlásené v konkurze na majetok úpadcu, nemohli byť z majetku úpadcu v rozhodnom čase uspokojené. Zhrňujúc uvedené, z tvrdení žalobcu nevyplývajú skutočnosti, ktoré by ozrejmovali stav majetku úpadcu v rozhodnom čase, t.j. v čase účinnosti odporovateľného právneho úkonu a následne po uskutočnení odporovateľného právneho úkonu nebol preukázaný dopad na majetkové pomery úpadcu. Odvolací súd pripomína, že bolo povinnosťou žalobcu, v prípade, ak chcel byť úspešný v tejto právnej veci, aby tvrdil a aj riadne preukázal, že práve v dôsledku odporovateľných právnych úkonov na majetok dlžníka k momentu ich účinnosti, sa majetok zmenšil takým spôsobom, že už nestačil na úplné uspokojenie v danom čase existujúcich pohľadávok veriteľov, ktorí si následne svoje pohľadávky prihlásili v konkurze na majetok úpadcu.

25. Súd prvej inštancie správne podotkol, že podľa § 57 ods. 4 ZoKR, ukrátenie pohľadávky veriteľa, nemožno ustáliť len na základe porovnania hodnoty majetku podliehajúceho konkurzu a výšky prihlásených, resp. zistených pohľadávok veriteľov v konkurze. Správca mal uviesť a preukázať hodnotu majetku úpadcu - dlžníka, pred účinnosťou sporných úkonov a pohľadávky veriteľov, ktorí by sa mohli z tohto majetku dlžníka uspokojiť a tiež, že majetok dlžníka po účinnosti odporovateľných právnych úkonov už nestačil na úplné uspokojenie pohľadávok veriteľov v dôsledku účinnosti odporovateľných právnych úkonov, resp. že sa znížila miera uspokojenia pohľadávok dlžníka veriteľa.

26. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, ktorý uviedol, že podmienka uvedená súdom k ust. § 57 ods. 4 ZoKR predstavuje prílišný formalizmus, pretože je nepochybné, že rozdiel medzi majetkom úpadcu pred uskutočnením úkonu a majetkom úpadcu po jeho uskutočnení, je iba v rozsahu daného právneho úkonu, ako uviedol vo svojom odvolaní. Odvolací súd poznamenáva, že rovnako ani túto domnienku správca - žalobca, riadne nepreukázal.

Z prísne formálnej právnej úpravy § 57 ods. 2 ZoKR ohľadom povinnosti včasného uplatnenia odporovacej žaloby vyplýva, že žalobca je povinný v lehote stanovenej zákonom žalobu nielen podať, ale túto do uplynutia zákonnej lehoty aj riadne vymedziť konkrétnou špecifikáciou odporovaného právneho úkonu, právneho dôvodu odporovateľnosti a podstatných skutkových tvrdení, na ktorých odporovateľnosť zakladá. Nedostatky takého vymedzenia do uplynutia zákonom stanovenej lehoty, resp. doplnenie alebo zmena žaloby v žalobnom petite alebo v skutkových tvrdeniach má za následok preklúziu práva, pre ktorú nie je možné uplatnené právo priznať (viď napr. KS Z 13CoKR/31/2017, KST 21CoKR/7/).

27. Na margo odvolacej námietky žalobcu, ktorý argumentoval, že na pojednávaní dňa 06.12.2022 bol vykonaný dôkaz výsluchom konateľa úpadcu, okrem iného aj za účelom zistenia rozsahu majetku, odvolací súd poukazuje na obsah výpovede konateľa úpadcu, ktorý uviedol, že si spomína na dve alebo tri autá, bez bližšieho určenia a presného označenia. Podľa tvrdenia správca iným zisteným majetkom úpadcu boli 2 peňažné pohľadávky, voči spoločnosti v konkurze, billboardový nosič a pohľadávka voči spoločnosti KVALSTAV, s.r.o., ktorú zistil správca v hodnote cca vo výške 29 tisíc EUR, ktorú súd prisúdil v konaní neskôr v podstatne nižšej čiastke, je, podľa názoru odvolacieho súdu, rovnako nepostačujúce na preukázanie úpadku a stavu majetku úpadcu v čase realizácie napádaného úkonu. Uvedené je v rozpore s formálnou právnou úpravou § 57 ods. 2 ZoKR, tak ako je na ňu vyššie poukázané.

28. Nie bez významu (vo vzťahu k prejednávanej veci) je uznesenie Najvyššieho súdu SR z 10. júna 2018, sp. zn. 3Cdo/224/2017, podľa ktorého úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov, ako aj vedomosť druhej strany o tomto úmysle, sú v obidvoch prípadoch psychickým stavom (podobne ako napríklad dobrá viera). To znamená, že samy osebe nemôžu byť predmetom dokazovania. Predmetom dokazovania môžu byť len skutočnosti vonkajšieho sveta, prostredníctvom ktorých sa vnútorné presvedčenie subjektu (jeho vnútorné zámery) prejavuje navonok, teda okolnosti, z ktorých možno existenciu tohto úmyslu, či vedomosť o ňom dôvodiť.

29. V ďalšej, v odvolaní uplatnenej námietke zo strany žalobcu, týkajúcej sa odmietnutia vykonania znaleckého dokazovania pre jeho nehospodárnosť, odvolací súd zastáva zhodný názor so súdom prvej inštancie, keď upriamuje pozornosť na ust. § 206 a nasl. CSP, upravujúcich znalecké dokazovanie. Podľa § 207 ods. 1 CSP, ak rozhodnutie závisí od posúdenia skutočností, na ktoré treba vedecké poznatky a pre zložitosť posudzovaných otázok nepostačuje postup podľa § 206, súd na návrh nariadi znalecké dokazovanie a ustanoví znalca.

Je nepochybné, že v prejednávanej veci nie sú na posúdenie rozhodujúcej skutočnosti potrebné vedecké poznatky, preto prichádza do úvahy postup v zmysle ust. § 206 CSP, podľa ktorého, ak je potrebné posudzovať skutočnosti, na ktoré treba odborné znalosti, súd na návrh vyžiada odborné vyjadrenie od odborne spôsobilej osoby. Vzhľadom na skutočnosť, že kúpna zmluva, predmetom ktorej bol prevod samohybného vozidla, bola uzavretá v roku 2013 a žalobca podal návrh na vykonanie znaleckého dokazovania, či odborného posúdenia v roku 2017 a podľa výpovede R.. W. R.Á. bol predmetný stroj cca po dvoch rokoch odpredaný za šrotovnú cenu ani nie 4.000 EUR, znalecké dokazovanie či odborné posúdenie, by bolo nielen ne hospodárne, ale pravdepodobne aj nereálne. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na bod 8. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý žalobca napadol odvolaním, kde súd prvej inštancie uviedol, že súd predovšetkým skúma všeobecné podmienky odporovateľnosti konania v zmysle § 57 ods. 4 ZoKR, až následne pristupuje k skúmaniu skutkových podstatí odporovateľnosti právnych úkonov.

30. Odvolací súd zdôrazňuje, že konkurz obsahuje samostatné pravidlá neúčinnosti právnych úkonov, ktorou postihuje právne úkony, v dôsledku ktorých bol určitým spôsobom dotknutý majetok patriaci dlžníkovi spravidla v čase pred samotným podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu a tým aj uspokojenie veriteľov v konkurze, resp. v dôsledku ktorých môže byť dotknuté uspokojenie veriteľov v konkurze v rozpore s pravidlami uspokojovania veriteľov v čase dlžníkovho úpadku, a to najmä v rozpore s pravidlom *pari passu*, t.j. pravidlom pomerneho uspokojenia veriteľov.

31. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri svojej rozhodovacej činnosti správne, keď v prvom rade skúmal základné podmienky úspešnej odporovateľnej žaloby, následne preskúmal všeobecné predpoklady pre odporovateľnosť právnych úkonov v súlade s ust. § 57 ZoKR. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobcu ohľadne formalistického prístupu súdu k aplikácii zákonných ustanovení na posudzovanú právnu vec. Otázku ukrátenia veriteľov podľa § 57 ods. 4 ZoKR nemožno posudzovať vo väzbe výlučne na rozsah uspokojenia prihlásených pohľadávok veriteľov v konkurze z majetku úpadcu podliehajúceho konkurzu, ale je potrebné ju posudzovať vo väzbe na konkrétne majetkové pomery úpadcu v čase uskutočnenia, resp. účinnosti odporovaných právnych úkonov.

32. Odvolateľ uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku však odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanom spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odvolateľ uplatnil aj odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, avšak v odvolaní bližšie nešpecifikoval, v čom tento odvolací dôvod podľa jeho názoru spočíva, tiež uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, ktorý však v odvolacom konaní nebol zistený.

33. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Odvolací súd konštatuje, že tento odvolací súd nebol v konaní zistený. Rovnako tak nebol zistený ani odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) a h) CSP.

34. Vzhľadom na vyššie uvedené, odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 1 CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

35. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP. Úspešnému žalovanému odvolací súd priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi, o ich výške rozhodne súd prvej inštancie.

36. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).